Omwille van de thuisblijvers

Opgedragen aan Joelle Sonja Irena Roos

18 november 2020

De bundel ‘Omwille van de thuisblijvers’ heeft twaalf jaar als munuscript op de ‘plank’ gelegen.

In 2007 was er een hele andere wereld. Het nieuwe kabinet kabinet-Balkenende IV, waarin CDA, PvdA en ChristenUnie zitting hebben, wordt door de koningin beëdigd. Na een hernieuwde aanvaring met partij-leider Mark Rutte wordt Rita Verdonk uit de VVD-fractie gezet. Ze blijft in de Tweede Kamer als eenmansfractie. Korte tijd later stapt ze uit de partij en kondigt aan met een 'beweging' aan de volgende verkiezingen deel te nemen. Voorlopige naam is Trots op Nederland. PVV-voorman Geert Wilders komt regelmatig in het nieuws met vooral anti-islamitische uitspraken. Zo stelt hij dat de koran verboden zou moeten worden, en kondigt hij voor begin 2008 een anti-islamfilm aan.
Het burgerservicenummer wordt ingevoerd.

De auteur en zijn muze waren zielsgelukkig met elkaar, nog niet wetende dat het geluk daarna zou inboeten.
Het zijn dan ook frivole gedichten, die de tijdsgeest raken.

‘De meeste problemen in de wereld worden veroorzaakt door mensen die aandacht willen.’

-T.S. Eliot-

© 2007

Omwille van de thuisblijvers
Larie Levenslust

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

‘Een nette oplossing is helemaal niet ingewikkeld.’

Voor de poëet
die weet
nee onderkent
nieuw talent
en zorg draagt
links rechts vraagt
tot het moment
dat het talent
debuteert
zeer vereerd
dank geeft
heel beleefd.

Wobbe Houkes

Als je het nog niet weet…

Wie neemt je mee naar een stil hoekje
waar op dat moment
maar één ding telt
het zit verscholen in een boekje.

Als je het nog niet weet…
het is de eenzame poëet.

Wie zit 's avonds op de bank
met een kladblok op zijn schoot
peinzend over liefde en wellicht een kille dood,
daar raakt een mens van aan de drank.

Als je het nog niet weet…
het is de eenzame poëet.

Wie staat er eenzaam op een feest
met in zijn hand een groot glas bier
er wordt gedanst men maakt plezier
voor hem een aanslag voor zijn geest.

Als je het nog niet weet…
het is de eenzame poëet.

Wie ziet in tranen geslepen edelstenen
hoort regen liedjes zingen
mooie teksten bokje springen
zo je hem ziet is hij al weer verdwenen.

Als je het nog niet weet…
het is de eenzame poëet.

Mijn koningin

Een mier
aan de onderkant
van een houten brug
weet niet van mij

zoals jij
niet weet
hoe ik verlang.

Tango's dans je niet alleen

Laatst zag ik in de duinen
twee fietsen op elkaar liggen.
Hand in hand kwam een stel
uit de struiken, ze raapten
vrolijk hun fietsen op.

Ik was mijn gezicht in
de badkamer, poets mijn tanden
terwijl de bovenste handdoek
van de radiator glijdt en
de onderste meeneemt -

even ben ik in de duinen.

Bijna 2008

Dopje op de stift
dopje er weer af
wel zeven keer

acht had ik willen schrijven
maar het bleef gewoon zeven

nog vijf dagen
geen geest beroert me
papier blijft op papier

vuurwerk is uit den boze
toch nog verleid

over oorlog wil ik al
helemaal niet schrijven.

Gezocht: schuttersputje

Stel een ding heeft een geest.
Neem bijvoorbeeld een stoel.
Het dient sowieso iemands gemak.
Een fluitketel moet in die zin ook
een goed gevoel geven.

Dan een schuttersputje, ze waren
er 40.000 km lang.
Wie weet er nog van?
Je komt ze zelfs bij Marktplaats
niet meer tegen.

De schommel 1950

Bij tijd en wijle:

de keuken <<<
de gang >>>

de keuken <<<
de gang >>>

de keuken <<<
de gang >>>

de keuken <<<
de gang >>>

de keuken <<<
de gang >>>

de keuken <<<
de gang >>>

de keuken <<<
de gang >>>

met dank aan ome Jan.

Op enig moment
illustreerde
hoe ik werkelijk ben –

Open kaart

Er is niet dat ene…
it's a mistake

wel veel die dat geloven
een kleine zaak van het hart

is er een verschil tussen
vrienden en minnaars

zijn er ontelbare gedachten
wellicht is er één die meer is
dan een voorbijgaande minnaar?

een spagaat is zo gemaakt
Roy Orbison zingt Ooby Dooby

er is gelegenheid open kaart
te spelen.

En jij?

Geheel mislukt

Een verloren liefde
korsten op zijn lip
een onverwarmde zolderkamer
zonder werk en zonder muziek

een fiets met lege banden
buren die verbouwen
brandend maagzuur –
en geen enkel gedicht.

Voor Wobbe

In de Hannover Street te Liverpool
betraden John, Dick en Frans
via een klemmende deur,
de pub van het Hannover hotel.

Met een pul bier in de hand zong men mee met Dean Martins 'That's Amore'. Vooral het 'Bells will ring ting-a-ling-a-ling, ting-a-ling-a-ling and you'll sing Vita bella' verhoogde nog meer de sfeer - het was hemelvaartsdag.

Op krakende houten treden omhoog waar ze een kamer aantroffen met doorgeslagen stoppen. Ook in het donker kon je constateren dat de nachtrust op proef zou worden gesteld,
gezien de 'twijfelaar' en een eenpersoonsbed,
beide met een lengte berekent op de inwoners van Liverpool –
desolaat.

Later op de avond werd geloot wie waar zou liggen. Niemand wist nog dat de nachtrust ook verstoord zou worden door het uitbundige uitgaansleven, dat zich vooral in de Hannover Street afspeelde en ook onder het raam, met politie ter paard als hoogtepunt.

Liverpool, de eerste avond. Een Beatlezucht,
nog niet ingeademd. Wobbe kennende had op de wijze a la Martin Ross geroepen 'Geweldig!'
The rest is history.

Toen ze weer naar huis gingen:
abusievelijk werd de foto van Wobbe vergeten,
bleef die achter op de hotelkamer van Hannover.
They saw him standing there.

Samen zoeken

Ik moet nog ergens een gedicht hebben
waarmee ik precies aangeef hoe ik aankijk
tegen iets wat mij raakte.

Laat me even zoeken,
het komt eraan.
Schrijf desnoods zelf een gedicht.

Het loopt tegen Kerst

Zeemeeuwen op het strand
vanavond cafés met
gelijksoortigen ook barstensvol.

Golven spoelen aan,
op zoek naar een leeg hoofd
tegen een gure wind,
en trekken terug.

Zonder kerstpakket
op bevroren zand
met betraande ogen
lippen tegen die van jou.

De macht van het getal

Wie koopt er nog een bundel poëzie
het ligt verborgen in je hand
verreweg van extravagant.
Neem nou de glamour van een glossy

je leest waar ze op vakantie gaan
wat ze vertellen over lekker eten
met wie ze graag willen daten.
Niets gedonder met een volle maan

of het uitmelken van black en blue
het kleinood heeft zijn tijd gehad
en zeker het sonnet.

De echte poëet die vraagt niet hoe
zijn 'glossy' is bij voorkeur mat -
kleurt zich uit op internet.

Veertien

Het zal je gebeuren,
een puistje op je neus
je i-Pod is kapot
Niels gaat met Noortje

dat leuke leren jasje
krijg je niet
over een tongpiercing
valt niet meer te praten –
oma heeft verkering.

Zonder navigatie

We reden naar Delft
voor een wandeling.

Dronken koffie in het filmhuis,
namen de programma's door.

Geen evenementen, gewoon Delft
op een zondagmiddag in december.

Afrikanen fotografeerden
vanaf een brug talloze eenden.
Dat was het.

In een tweedehandsboekwinkel
raakte ik nog bundeltjes aan
die ik al had.

Het was stil bij het café
waar we laatst
een jazzcombo bezochten.

Terug auto's op elkaar
op weg naar kerstinkopen.

Een uur na thuiskomst belde
mijn buurman aan of hij via
ons balkon een oversteek mocht maken.

Dat had ook al niets met Delft te maken.

Onverwacht

Toch zijn er niet veel zaken die zich
niet onderscheiden van het gedrag
dan bij andere zoogdieren.
Ja, een poëet. Hoewel, het gaat
ook vaak om het imponeren.

Laatst ontdekte ik een melkwitbeertje,
zo één met een lichte grijns op zijn snuit,
hij blies opeens mijn kaarsje uit.

Een dichter vertilt zich
altijd aan de poëzie.
Cupido's pijlen schieten
om zijn oren en wanneer
hij een pijl opraapt
krijgt hij er een in zijn reet.

Over de grens

Poëzie lijkt te gedijen bij
een vlinder en een bloem,
maar een bivakmuts
vol idealisme is ook iemand.

Ruimtebesparing

De foto's van mijn speelgoed
zijn me meer waard dan die
uitpuilende kast die ik
telkens weer moest opruimen.

Maar nu zit ik met al
die gegevensdragers.
Het is woekeren met je talent…
en de dagen die je hebt.

Een dichter met
Sonja Bakker in zijn buurt
is de lijn kwijt
van zijn dikdoenerij.

Dichter in schaduw

Mijn inloopkast groeit uit zijn jasje.
veel vinyl en dubbele planken boeken.
Nu de boeken in de verkoop,
krijgen ze wederom de volle aandacht...

Wat te denken bij vier delen
'Het Onbekende Nederland' van
Dr. L. van Egeraat, en de boeken
van Verkade door Jac P. Thijsse?

Ik ruik eraan, blader het door
en laat me verrassen wanneer
ik ze zoek op internet. Geesten
worden beroerd.

Ik word schatrijk. Op dit moment
staat 'Verzen' van Herman Gorter,
1e druk, 1903 op nummer 1. Hij kon
zijn geluksgevoel ten aanzien van
Ada Prins nauwelijks de baas.

Van het opgeleverde geld bekostig
ik een eigen bundel. Herman Gorter
wordt in feite de sponsor van
Larie Levenslust. Met dank aan
Ada Prins.

Dagelijks loop ik naar de brievenbus
met een boekwerkje, netjes ingepakt,
gewogen en gefrankeerd. Met mij is
het nog niet zo ver. Vooraf een e-mail
dat ik het verzend. 'Veel plezier!'

'Er is niets van begeerte meer over.
Ik heb u in mijn armen, voor het eerst
heb ik het volle, wat bruigoms hadden
de ik benijdde. Uw lichaam is mij alles.'

Zoals gedichten

Het zit in mijn aard
om naïef te zijn.

Is hier sprake van poëzie?

Bert Haanstra zocht in 'Alleman'
hoe mensen zich gedragen.

Als lezer kun je zien
hoe het een dichter vergaat.

Of je kijkt mee naar wat hij
te vertellen heeft of
waarom hij het zo nodig acht.

André Hazes, is er ook zo één,
hij zingt met zijn hart, maar
kan dat hart het wel aan?

Poëzie is toch direct verbonden
aan de geest van de gedachte
'Egidus waar bestu bleven.'

November

Een dichter in november voelt zich als
iemand in een botsauto die te
langzaam gaat. Hij kijkt vooruit,
ziet een aantal botsmogelijkheden,
wordt het doel van degenen
die achter hem zitten.

Lente biedt meer. Zon, bloot en hoge
hakken, vogels fluiten. De dichter
doet mee met het krieken van de dag.

November is moeilijk te economiseren,
want J.C. Bloem, met zijn sombere
levensvisies en zijn troosteloze straten,
heeft ons november weggemaaid –

We schuilen diep in Hollandse kragen.
Ik dicht: gelukkig niet meer dan 30 dagen.

Ze had gelijk

'Mijn tong zit in de knoop'
wilde ik zeggen, maar dat
lukt dan niet.
Mijn tong kan niet in de knoop,
dus ik had het kunnen zeggen.

Ik keek haar aan en ze zei
'je moet eerst nadenken
voor je wat zegt.'
Ja, dacht ik.

Geboorte

Vandaag is er een dichter geboren
na een zwangerschap van 60 jaar.
Wel een lange weg van weeën
die de omgeving onderging.

Een blocnote gevolgd met hand en pen,
het daglicht lichtte even op.
Daar kwamen ze, de eerste strofen –
de navelstreng in tact gehouden.

Op een vol balkon

doodstil, op het geruis
na van de trein
vulde ik tekstballonnetjes
met menselijke verlangens…

langs scha-pen
zonder tekstballonnen
leek me –
maar zeker weten?

en ik dacht aan
A is een aapje
dat hangt in een boom

en B is van Bakker
die bakt altijd brood,
terwijl ik haar zag staan.

Dichters

Dichters klimmen in bomen
tak voor tak, het hoofd
gericht naar boven.

In iedere boom zit er wel een
zonder elkaar waar te nemen.

Takken breken af, langzaam
gaan ze deinen.

De wind brengt ze in cadans
ze zwiepen heen en weer.

Zij die vallen in de herfst
maken kans op een bed van bladeren.

Zo niet, kan het dichter zijn
wreed uitpakken.

In de zomer zou je denken,
hij is door warmte bevangen.
In de winter, hij is door koude overvallen.

Maar liggend in een bed van bladeren,
dat moet een echte dichter zijn.

Mittelpunkt der Austelling ist …

Gisteren nog in Praag bij het vrijheidsbeeld
hier 1938 – 1945, naast een bank waarop
iemand zijn roes uitsliep

vertelde je mij tussen vallende bladeren
hoeveel je van me hield. Even daarna
kocht ik een edelsteen 'Aventuren rot'
als blijvende herinnering.

Roemenen op weg naar Nijmegen, kookten op een
gaspit en aten salade uit een grote
plastic kom, naast een Duits wegrestaurant.
Eén ervan ging een tweedehands auto kopen.

Een bus van Peter Langhout stopte 'Erleben Sie
der Schönsten Seiten Ihres Region', lag op de
grond tussen veel herfstbladeren en nog meer
bruine filterpeuken. Plassen moet iedereen.

Via de Klagenfustbaan naar Venlo. Je droomt naast
me rijdend langs Mc Donald, direct daarna zwarte
paarden in een najaarsweiland. Gestadig verder,
terug naar huis waar we vernemen dat Martina
Hinges stopt.

Als ik terugdenk

Jij was ook druk
er was nog zoveel te doen.

Jij had je dingen en ik
ging bewijzen dat
het vertrouwen in mij meer
dan gegrond was.

Wellicht vond ik je te werelds,
jij mij te serieus.

Het was zo toen, als schepen
in dezelfde haven met
een geheel ander doel.

Later, onze ankers
lagen naast elkaar –
met terugwerkende kracht
komen gemiste gevoelens.

'Je zal vandaag...'

een man
in een huis
in een kamer
in een stoel
in een krant-
leest zijn horoscoop.

Tijdverslindend

Bewegingen bevriezen
een oceaan leeggedronken
in een vergeethoek gedrukt.

Blikken verslinden
een klaploper beloont
herhaling van verloren zetten.

Gedichten vonnissen ideeën
gestolen uit dichtgeslagen boeken
voorafgaand een prangende vraag.

Mijn ouders

Mijn pa en ma,
wat konden ze sjoelen.
Hun konen gingen gloeien –
dat deed niemend ze na.

De Gravekampjes beneden,
nr. 28 in de Anjelierstraat
irriteerden zich uit de naad -
hoe die twee elkaar bestreden.

Denkend aan een goede zin

‘Saai, saai, saai!’ Zo stond ze voor de spiegel.
‘Ik ga me maar eens lekker verwennen.’
Geen boek dat zo spannend begon.

Toch een slap motief de schuur
onopgeruimd te laten want daar liggen
dingen die van pas kunnen komen.

- dacht je.

Je denkt zoveel. Zoals aan de waarde
van het begin van een boek.
Bij een gedicht zijn het juist de laatste regels.

‘Ze trok haar benen omhoog
voor nieuwe dromen in de wacht
op een regenachtige namiddag.’

- dat schreef je.

Ger van Wijck
(even was ik er toch)

Kijkend naar de Lama's op teevee
wordt mijn hart gestolen
went gedachten af naar
een vijftal Vlaamse dichters
in de hoofdbibliotheek.

Het is tevens een memoriam
aan de oprichter van Hike Poetry,
Ger van Wijck, de enige
poëziemakelaar van Zoetermeer,
de eerste en de laatste.

Mooi hoor die Vlaamse dichters,
met hun volle verlangens en lege pullen bier
in de steriele omgeving van een bibliotheek.
Ger en de Graanschuur,
beelden omlijsten zijn verdiensten.

'Er is een podium waar u de
gelegenheid krijgt uw eigen gedicht
voor te dragen.'
Ger van Wijck en de Graanschuur -
ik zie hem even weer.

Foto (foto's)

Gedichten waaien in de wind
kiwi's zijn er in overvloed
reclamemaken is een zaak op zich.

Wie weet nog wie wie animeerde
agenda's zeggen niets
terwijl die kleine jongen
deed wat zo makkelijk leek

een perfect feest
het had ook anders kunnen zijn.
Ik dacht dat je niet wilde,
bedankt voor wat het waard is –
Iedereen heeft een bestand.

Een gedicht laat zich niet altijd zien

Dichten is ook gaten vullen,
weggooien wat niet geschikt is

op de bank een lege plek
waar pen en papier ontbreken
in afwachting van wat
gewonnen kan worden –

dat zij er zat was even irrelevant

Voor je het weet

Geluk duurt soms te lang
zo dat het niet goed kan gaan.
Het staat in alle boeken,
ik lees het weer en weer.

En telkens zie ik haar
zorgzamer dan weleer
vrolijkt mij op met oude foto's
we wisten niets, nog niets.

Onze ouders speelden met ons eerste kind
in onnatuurlijke kleuren.
Redden wat er nog te redden is
ook foto's blijken vergankelijk

Niet als een bloem die uitbloeit
ze is los van oude foto's
verzacht mijn tijdelijke blessure –
we leggen tijdsbeelden vast.

De drang om nudist te zijn
begrijp ik een beetje,
maar waar laat je je
favoriete gedichtenbundel?

Ontkennen heeft geen enkele zin

Saint Amour deed ook Delft aan,
de datum paste in mijn agenda.
Gezien de aangename ervaring van vorig jaar
leek een afspraak met Jan gauw gemaakt.

Maar ook Jan heeft zijn besognes,
zo moest hij naar de crematie van een zwager.
's Middags gaf ik een clinic jeu de boules
voor 24 docenten van een basisschool.

Op weg vertelde Jan dat Ester na het Chinees,
aan de eettafel onze gedichten declameerden
uit Poëzie op Pootjes deel twee.
Jan zat naast me met Piet Paaltjens op schoot.

Theater de Veste, avontuurlijke programma',
verfijnd publiek, met opvallend laag decolleté.
We dronken nog een kopje koffie,
Tom Hoffman sommeerde ons naar de voorste rij.

We zagen de veelzijdigheid van Joke van Leeuwen,
de valkuilen van Hugo Matthysen. En nog veel
meer. Jan Mulder sprong weer achterop op de fiets
van Remco Campert. Toen was het afgelopen.

Als eerste arriveerde ik bij de garderobe,
daarna spoedde ik mij naar de verkoopbalie.
Jan zou zeker nog een boekje kopen,
met een boodschap voor zijn geliefde Marian.

Achter mij passeerde Remco Campert, zijn
schouder schampte de mijne hoewel hij kleiner is.
Terwijl ook mijn broekspijp werd getoucheerd -
even was er voor mij geen ander belang.

Bezield

Wanneer ik vanaf het strand
kijk naar een ondergaande zon,
het komt niet bij me op,
maar wat mooi zou het zijn
haar zwoele stem 'ik hou van jou.'

Passanten kunnen me zien zitten
hier schrijvend bij het raam.
Weten niets van wat ik denk,
het strand, de zon en haar –

niet echt een alibi.

Vingeren

Nadat ik een slok van mijn borrel had genomen
stak ik mijn wijsvinger in het glaasje en mijn
wijsvinger bleek hetzelfde volume als de slok.

'Dat moet je bij mij ook doen,' zei ze.
Dit wil zeggen, ze houdt van poëzie.

Weet je wel…

Regen vertelt,
geeft antwoorden op
onze vragen. Op je tent, je zolderraam,
je regenpak, je kale kop, het
sijpelt door je haar.

En je weet,
het water is zo vaak gevallen
zolang er leven is. Op je moeder en de
moeders van je moeder en je vader
en de vaders van je vader.

Iedereen werd nat.
Zo drink ik oude tranen
in mijn whisky'tje met ijs.

Vanmiddag at ik een broodje zalm
met tegelijk een kippensoep.
Wat een smaak zou je kunnen zeggen.

Yvonne met haar prachtige benen
weet alle aandacht naar haar toe te trekken
wanneer ze loopt op haar krokodillenleren
schoenen.

Liefdesliedjes in Happines

het gesprek heeft een rare wending gekregen
doe gerust je schoenen uit
ik wil binnekort op mezelf gaan wonen

zoveel dromen koesterde ik van binnen
je maakt je dagen mooier
en vult mijn gedachten

I am champagne and you are shit
Ben jij dat schat?
Hou je van me, wat er ook gebeurt?

mag ik binnenkomen?
Het idee dat er iemand
aan me zit
het was een crime passion.

je hebt nog steeds veel fantasie
en jij moet je niet schuldig voelen.

ze wil mijn vrouw zijn
en dat wil ik niet

Joe Grasso greep in.
iedereen op school heeft het over je.
it was great

Een half jaar later:
mag ik de aardappelen even?
misschien schrijf je een gedicht over haar.
ik ben klaargekomen – the end.

Zo druk gehad

Eindelijk weer tijd voor een gedicht.
Nauwelijks gelezen, hard gelopen,
de liefde bedreven, films gezien,
muziek beluisterd, vrienden gebeld.

Wel Bernlef gelezen dankzij de NS
en gewandeld door Valkenburg
de poesen van de buren verzorgt
terwijl zij gingen skiën en
ik hun planten water gaf.

Het was weer die computer,
die mij niet kan bijhouden.
Tussendoor een hardloopsetje gekocht
plus nieuwe schoenen.

De wil is aanwezig.
Een RSI arm zal toch geen
roet in het eten gooien?

Mijn hond is allang in slaap gevallen en droomt…
Het is nu tijd voor een edele zaak.

14 februari

De scheurkalander
staat op 15 februari
omdat ik gisterenavond
op de achterkant schreef
hoeveel ik van je hou.

Opmaat tot de boekenweek

Wakker met 'The way she talks to me.'
Haar brits zocht mijn buik, het lied was
gestopt. 'Acht doden in Israël:
de gemeente Lith houdt op te bestaan.'

Als koud water. Een oplage van 6700 zou
niet gek zijn, als inwonersaantal is Lith
klein te noemen. Het is tijd om op te staan,
gemeente Lith!

We gaan naar Gouda waar Floris
Schoonhoven zijn Emblemata schreef,
Erasmus woonde en Leo Vromans een
gedicht achterliet in het Verzetsmuseum

waar zondag gedichten worden voorge-
lezen. 'Alleen vrouwen, de ingang is aan
de achterzijde, door de tuin. Ook singels
zijn welkom!'

Door de pui van Grand Café Central
zien we oude mannen met grijze snorren.
Uit de hand eten we een Dobbe kroket
de muziek buiten is niet van hier.

We boeken door winkels, ik kan mijn
vingers niet thuishouden "Nieuwsgierig,
slaafs en slinks," Een bundel van Leonard
Nolans ligt in de schappen met kloppend hart,

vorig jaar nog in het stadstheater
Zoetermeer. Schrijvers sterven niet,
ze vervagen. Het is zijn tijd te oogsten:
'lezing Van Dis in bieb afgelast.'

De dag vraagt om een klapstuk.
We lopen op de Hoge Gouwe.
Dolf Jansen duikt op in mijn rechteroog,
geel jack, groen haar, hardlooplook

begeleid door iemand op een fiets.
De Dolf Jansen vol van repliek
loopt over toppen van welsprekendheid
en door dalen van dilemma's.

Ik conservatief, onderzoekend op het
parcours van het leven, ken Dolf
uitsluitend van radio en teevee
maak op een klein moment mee

dat hij bij het afslaan zegt 'sorry.'
Wie heeft dit ooit vernomen?
en ik ondersteun met armgebaar
'ga je gang.' Hij treedt op 'So What'

de jongerensoos aan De Vest.
Een kookwekker wordt op één uur gezet.
'Sorry,' zegt Dolf Jansen tegen mij.
Zou hij weten van het thema?

Wat een lekker ding

Poëzie is ook een beetje
het omzeilen van het verbale primitieve.

Vertaal maar 'mijn hart gaat sneller
kloppen wanneer ik haar zie.'

Het uistellen van het genot
maakt het genieten lekkerder.

Is dit een boei waarop de poëzie kan drijven?

Een foto van Parijs met Eiffeltoren
maakt overdracht makkelijker.

Drieluik en gevolg

Langs de L glijd ik gracieus omlaag
trippel frivool als een muis door de O
trek me omhoog aan weer een L

ik zit lekker in mijn vel
fluit een vrolijk liedje –
mijn clown schminkt zich af.

Verleid

schrijven, herschrijven, weggooien
weer opniew

wit, regels, strofen maken
schrappen, overschrijven

jij, jij komt steed naar boven
liever niet, nu niet
het kan altijd over jou gaan

en mij met jou of mij
zonder jou en andersom

dansend in gedachten
maak jij dezelfde bewegingen
maar dan in spiegelbeeld

het lijkt de rumba
langzaam en expressief
verlokkend vol bekoring.

Als vanouds neemt de heer de leiding
hoewel er niets op tegen is vanuit
danskundig oogpunt als de dame leidt –

de pas kan een willekeurig aantal malen worden
herhaald.

Ed Leeflang

Bij De Slegte in Leiden kocht ik
'Ik schrijf je neer' van Hugo Claus -
doodsoorzaak euthanasie

zoals bij zoveel beroemdheden
die ons ontvallen werd dit de week
van hem in de media

ook Ed Leeflang van het gedicht 'April'
blies deze week zijn laatste adem uit
waarbij april hinkt op dertig gedachten
en nooit hemels wordt

ik zag op weg naar de bakker
een zwaan plots rennen over het water
trappelend en krachtig slaan met de vleugels
het leek of het niet kon opstijgen

de zwaan wist niets van Hugo Claus en
Ed Leeflang, zelfs van mijn waarneming
niet bewust, laat staan die op mij wachtte

om samen sandwiches te eten
(het was eerlijk gezegd monnikenbrood)
'Je moet ongegeneerd schrijven over wat
er voor je voeten komt' zei Hugo Claus.

Harry Mullish: 'Kijk, nou heb je weer zoiets…'

Hoi Thea,

Ik ben blij dat je zo spontaan een paar gedichten hebt vertaald. Hoe weet ik nog niet, maar ik ga er iets mee doen. Het mooie is natuurlijk dat deze poëzie is gebaseerd op het Vrije Vers, zo heet deze stijl. Het rijmt niet maar levert met weinig woorden veel beelden op.

Jij vertaalt het fantastisch, je voelt het goed aan. In jouw vertalingen krijgen ze zelfs mee body!

Ik maak in ieder geval een dummy en die stuur ik je dan. Ik hoop niet dat ik je met mijn gedichten belast, want je moet er toch even voor gaan zitten. Hoewel ik de indruk krijg dat je het er in één keer eruit spat.

Hartelijke groet,
LaLe

From: LaLe [mailto:roses@wish.net]
Sent: Wednesday, 26 March 2008 12:05 a.m.
To: 'Thea Straub'
Subject: poëzie

Without a timeframe

If in Eritrea the border gets crossed
via the University in Asmara
we learn about that in London,
after that its world news!

Poetry to New Zealand returns translated
without jetlag. Yesterday is today
You can't beat that -

something is crossing somewhere.

Zonder tijdspanne

Wordt in Eritrea de grens overschreden,
via de universiteit in Asmara verneemt
men dat in Londen, daarna is het wereldnieuws.

Poëzie naar Nieuw-Zeeland komt zonder jetlag
vertaald terug. Gisteren is vandaag,
verser kan het niet –

ergens doorkruist iets.

Te kort samengevat

Ze verwacht iets van me
vragen doet ze niet

is het gevoelsmatig
vertrouwen op de dagen

in één bed zoals
minnaars delen?

zij vraagt –
en ik zeg enkel ja.

Het ontbrak me aan een tunnelvisie

Ik moet ook nog goochelen

verassend zijn
een hoed uit een konijn

mijn schaduw wit verfen
groorouders onterven

op mijn hart groeien plukjes grijs haar
klopt, want ik ben al 62 jaar.

Sundaynight, round midnight

Lullaby of birdland sings
Ella Fitzgerald via my turntable

it is 2008 according to the tv magazine
that rests in my lap underneath my rough draft

while the by me installed gardenlights
turn off I exchange

my poetry for the Brunswick
L.P. sleeve ELLA and sniff inside it
than start side 2 with Mr Paganini -

even Louis pays a visit.

Zondagavond rond 12 uur

Lullaby Of Birdland zingt
Ella Fitzgerald via mijn draaitafel

het is 2008 volgens het teevee magazine
dat op mijn schoot onder een kladje ligt

terwijl de door mij ingestelde
tuinverlichting uitgaat en ik mijn

gedicht verruil met de Brunswick
LP hoes ELLA, snuif erin en start
kant 2 met Mr. Paganini –

ook Louis komt nog even op visite.

Alleen

Verliefde paartjes zijn onderdeel
van een ondergaande zon,
ze zijn er niet mee bezig.

zoenen
Muselini verbood zoenen in het
openbaar behalve op stations –
soldaten moesten afscheid nemen.

zoenen
vergeelde kranten op kiezels, peuken,
tussen glimmende railsen waar harten
in zwarte hemden klopten.

zoenen
naakt, liggend op je buik
je kussen zoenen –
het gemis van een smerig station
en een ondergaande zon.

zoenen
ter bevordering van de opwinding.

Twijfels in de herfst

Ik had allang naar de kapper gemoeten maar
koos voor een nieuw model waar mijn haar
nog te kort voor was.

Ik hoefde niets te doen en mijn spoeling
rendeerde optimaal.

Maar er zijn andere dingen te doen. Werk creëren is
de essentie om de wereld te redden. Lijkt.

Loop ik in een straffe wind, en dan bedoel ik niet
zo'n wind waarbij je haar door elkaar waait, ik heb
het over een echte zware novemberwind –

ga ik al mijn vorige keuzes in twijfel trekken.

Versierd verlangen

Soms gebeurt het,
dat je liefde kunt lezen in ogen,
dicht tegen verdriet.
Ik hoop dat je het ook bij mij ziet.

De ziel is een klepdeur die
tegelijk naar binnen en naar buiten
opengaat -

daarom kunnen we altijd gelukkig zijn.

Als ik terugkijk

De straat die ik verliet,
langs verloren paadjes

zienderogen bijeengewaaid
als vingers duiden die en die
en ik als ik

bijna stil maar als
geritsel van postduiven

verlang naar verbijstering
bij het horen van een merel
in ochtendgloren

lekker als een hand vol gras
met geronnen bloed op beide knieën

als prinsesjes dansen ze
met geleende passie en jurken

die mede daardoor nagloeiden
op mijn observatie nadat op een
gegeven moment een roos
op sterk water werd gezet.

Now is the moment

Aan het verkeerde koord getrokken.
Ook het witte touwtje bleek niet juist te zijn.
Het zijn kansen van een op twee.

Wanneer dan toch lamellen open gaan
zie ik haar niet maar iemand die folders
in mijn brievenbus wil stoppen.

Terwijl de hond van de buren aanslaat,
gaat mijn mobiel waarvan net de batterij
is opgeladen.

Voor Obama op het ochtendjournaal
heb ik even geen tijd.
'Met mij.'

Een dichter moet openen

Ik schrijf tweehandig –
een vers met links en
een gedicht met rechts

maar met mijn hoofd
kop ik ze er ook wel in.

Natuurlijk zijn er ook verbeter-
punten. Ik moet anderen meer
in positie brengen.

Country Music

Morgen komt de trein
niemand weet wat het ons brengt.
Ik stel me op tegenover het station,
ik zal wel zien.

Misschien komt zij wel,
met blond krullend haar
een bescheiden koffer
en een verwachtingsvolle blik –

ik ben gewassen en geschoond,
zoals mijn paard.

Ook voor schrijvers

Heupwiegend komt de bruinette op mij af,
een warme wind strijkt door heur glanzend haar
terwijl ik Paul McCartney 'Blackbird' hoor zingen –

de tijd staat stil.

Dat kan gebeuren als je schrijver bent, maar het is
de postbode met brede heupen en kort stekelig
rood haar, terwijl de maandelijkse alarmsirenes
loeien –

het is twaalf uur, herfst.

Er kan niets mis gaan

En als dit gedicht nu niets wordt?
Ik moet het nog schrijven, maar oké.

Het tv-journaal is geen poëzie
'wat ga je morgen doen?'
vroegen ze daarnet.

Ik moet in ieder geval herschrijven,
laat verder komen wat mij zoal
wordt ingegeven, wat ik tegenkom.

Bij alles geldt mijn onzichtbare bagage,
ik weet nu er kan niets misgaan.

Poëzie is niet wat je ziet –
woorden in woorden veranderen telkens.

Met dank aan Frits Spits

Als ik het tromgeroffel hoor in 'Brabant' van
Guus Meeuwis, en dan denk ik aan Bert,
mijn volle neef, die zo'n trommel had.
Geen speelgoed, een echt vel. We waren
nog jongens.

Op een pick-up draaiden wij Buddy Holly's,
'Listen To Me' en niet zo ver van ons
vandaan, Frits Spits, Cliff Richard.
De luidspeaker stond in zijn raamkozijn.

Ik kijk naar de hommage 'Spitsuur',
het brengt me terug naar Brabant.
Kruip in de huid van Eindhoven, mijn
familie, Peter Koelewijn en zachte G's –
weer was ik even ondersteboven.

Go

(voor scholieren en andere niet belangstellenden)

Een beetje van dit
een beetje van dat
een halfje wit –
schaakmat!

Tussen 6 en 7
(naar Fits Spits)

Lees dit gedicht tussen 6 en 7
het moment van dit was de dag,
nu komt de avond nog.

Niet een spagaat, maar kijk terug
of ga vooruit.

Laat je nu al lezend inspireren:
het mooi maken van wat is geweest –
of maak mooi wat nog komen gaat.
Grijp dit uur, het is begonnen!

En dit gedicht?
Verder negeren –
het gaat om jou tussen 6 en 7.

Ze is me voor

Het is dualistisch te schrijven
over wat gebeurde
want gelijktijdig tikt de klok vooruit

dan open ik een e-mail
uit Nieuw Zeeland en lees
wat zij deed vanavond

straks als het hier zo ver is
zal ik aan haar denken
hoe zij voor mij ontwaakt.

Go 2

Wij onderscheiden ons van andere
zoogdieren door te proosten, maar
ook de knipoog en de duim omhoog.

Andere geneugten en driften
komen wel overeen.

Dan de pen en papier –
'liefste was jij maar hier.'

Met onze rechter- of linker poot,
maken wij kunst.

Nog niet zo ver gekomen?

Gesloten glazen deuren spiegelen -
wat een geluk, naar poëzie mogen zoeken.

Reïncarnatie

Vind je het gek?
Natuurlijk moeten we doodgaan,
anders is er geen plek
en moet iedereen staan.

Misschien maak ik wel deel
uit van een bijzondere reis.
Laat dan maar komen,
de man met de zeis. .

You get what you want

Achter de zon
ruimen onzichtbare kabouters
restanten op
van een voorstelling
met Sneeuwwitje

kaboutertjes hebben
het weer gedaan
Sneeuwwitje laat zich kussen
door een ridder
die niet in een kikker verandert

ook daar is een wolk
met verliefde mensen
zonder toenemende aandacht
voor elkaar en een niet te herleide
opvatting vormen

dat is achter de zon
waar niemand wacht
als vanouds niet bestaat –
dichters zijn verleden tijd.

Ja, zo is het

Zoals je eerst naar ome Jan ging,
een café zonder biljart en muziek
met grote glazen bier.

Je nam er een, twee en wel drie,
daarna met vrienden op de brommer
naar een tent waar een bandje speelde.

Je wilde lijken op iemand van een populaire
band zoals ze stonden in de Muziek Expres.
Bij binnenkomst nam je direct weer een pils,
draaide een sjekkie. Langzaam verkende
je de omgeving en schatte kansen in.

En nu schrijf je een gedicht,
voorafgaand ben je net zo nieuwsgierig.
Een wit vel papier ligt naast je op de bank.
Je pakt je pen en schrijft, 'droom van mijn
hart spiegelt over hoofden vol verwachtingen' -

en dan begin je opnieuw.